

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **M. G.**

skazanego z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 sierpnia 2024 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 23 stycznia 2019 r., II AKa 198/18,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 marca 2017 r., XII K 177/12,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie
postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

M. G. pismem z dnia 6 czerwca 2024 r. (data prezentaty Biura Podawczego) wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2017 r. sygn. akt XII K 177/12 w pkt. V dot. M. C. poprzez zastąpienie słów „zlecił M. G.” sformułowaniem „zlecił M. C.”. Skazany w uzasadnieniu wniosku w sposób bardzo pobieżny odniósł się do stanu faktycznego sprawy wskazując, że w kwestionowanym przez niego zdarzeniu udział brał M. C. Inne w tym zakresie ustalenia stanu faktycznego, wskazujące na jego udział w opisywanym zdarzeniu –

według skazanego – stanowią błędną treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt XII K 177/12, powieloną przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa 198/18. Skazany podniósł również, że sąd odwoławczy zaniechał badania materiału dowodowego i rozważenia apelacji obrońcy, dodając, iż „Sąd Apelacyjny odniósł się w sposób lakoniczny i pobieżny do tego zarzutu”.

Poprzedni wniosek o wznowienie postępowania złożył obrońca skazanego, kwestionując depozycje M. C., na podstawie których skazano M. G. za popełnienie czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2024 r. Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy M. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2019 r., II AKa 198/18, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2017 r., XII K 177/12. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Sąd Najwyższy nie podzielił argumentacji obrońcy o niewiarygodności zeznań M. C., a rezultacie także o zaistnieniu przesłanek wznowieniowych, co skutkowało oddaleniem wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Przewidziana w art. 545 § 3 k.p.k. możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania dotyczy sytuacji, w której wniosek ten pochodzi od strony postępowania, a więc jest sporządzony przy braku dochowania wymogów określonych w art. 545 § 2 k.p.k. i jest oczywiście bezzasadny. Podjęcie takiej decyzji nie jest przy tym ograniczone wyłącznie do wskazanego w pierwszym z powołanych wyżej przepisów uprzedniego rozpoznania tych okoliczności w ramach postępowania wznowieniowego, posłużenie się przez ustawodawcę w art. 545 § 3 k.p.k. zwrotem „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe, a katalog okoliczności, w oparciu o które możliwe jest wydanie takiego orzeczenia, ma charakter otwarty. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych

podstawach niż te, które określone zostały w przepisach Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Zastosowanie trybu przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. będzie możliwe zwłaszcza wtedy, gdy sąd wznowieniowy w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek w zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

W tym kontekście wskazać trzeba, że postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, nie ma charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Sąd Najwyższy - w ramach postępowania wznowieniowego - nie weryfikuje więc prawidłowości prowadzonego dotychczas postępowania, poprawności przeprowadzonych w jego toku czynności, w tym przeprowadzonych dowodów, adekwatności i przeprowadzonej oceny dowodów czy wreszcie poprawności czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. Postępowanie wznowieniowe jest także odmienne od postępowania inicjowanego kasacją, w ramach którego to, w prawem przewidzianych granicach dla podstaw kasacyjnych, Sąd Najwyższy może kontrolować orzeczenie sądu drugiej instancji. Sposób prowadzenia dotychczasowego postępowania karnego i ewentualne popełnione w nim błędy, a na to powołuje się skazany, pozostają poza wypadkami określonymi w art. 542 § 3 k.p.k. i są bez znaczenia dla postępowania wznowieniowego.

Wyłącznym celem postępowania wznowieniowego w ramach podstawy określonej w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. jest zbadanie czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody i fakty są nowe i jednocześnie wskazują na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowi przestępstwa lub nie podlegał karze względnie - iż skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Skazany w swoim piśmie takich nowych faktów czy dowodów nie powołuje, a celem tego pisma jest ponowna weryfikacja zebranych w sprawie dowodów i

zmiana w przedstawionym przez niego zakresie ustaleń faktycznych. Skazany wprost wskazuje, że Sąd Apelacyjny zaniechał badania materiału dowodowego i rozważenia złożonej przez obrońcę apelacji, co spowodowało pobieżne odniesienie się do przedstawionego zarzutu. W konsekwencji skarżący wyraził niezadowolenie z przeprowadzonej we wskazanym zakresie kontroli instancyjnej Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Nie ulega jednak wątpliwości, że powołane przez skarżącego okoliczności nie mogą prowadzić do wszczęcia postępowania wznowieniowego w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem. Jak już wcześniej wskazano niedopuszczalne w ramach postępowania wznowieniowego jest ponowne analizowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego, do czego skarżący dąży w treści swojego wniosku w kontekście zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy. Z kolei dowody, o których skarżący wspomina, w tym depozycje świadka M. C., były już przedmiotem oceny sądu pierwszej instancji z oczywistym uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego i nie stanowią one dowodu wcześniej nieznanego sądom obu instancji. O zeznaniach tego świadka wypowiedział się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 kwietnia 2024 r. oddalającym wniosek obrońcy M. G. o wznowienie postępowania. Przede wszystkim jednak w kontekście podniesionych przez skarżącego okoliczności (brak należytego rozpoznania zarzutów apelacyjnych) podnieść należy, że podlegały one już rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym w związku z zaskarżeniem przez obrońcę skarżonego wyroku sądu odwoławczego. Postanowieniem z dnia 3 lutego 2021 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt II KK 386/19 oddalił kasację obrońcy M. G. jako oczywiście bezzasadną.

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ms]

